

Per aquest temps de confinament

Jordi Castellet i Sala
teòleg i escriptor 649284074

El temps de pandèmia actual demana mantenir una intensitat important a l'hora d'enfocar la pròpia vida quotidiana, no fos cas que creguéssim que la salut és una obligació deguda o un dret exigible. En circumstàncies tan excepcionals com aquestes, se'ns posa al davant l'imperatiu de governar la nostra pròpia vida i de conduir-nos pel camí del bé, de la salvació i de la pau, amb l'ajut de la gràcia divina (Mt 22,1-14).

Aquí van, doncs, deu consells en estil receptari per a ajudar a mantenir el tremp en aquests temps difícils, diferents, que cal travessar amb fe i esperança, perquè qui té fe, manté l'esperança i qui practica l'esperança, reparteix caritat, amor a gràcies al seu voltant, malgrat tots els malgrats.

Primer, silenci i vida interior; com deia la meua mare, qui no sap estar sol tampoc no sap estar amb ningú més. La primera mancança que s'experimenta en quedar-se sol a casa s'identifica ràpidament amb no saber estar sol sense fer res que estar sol. Pot ajudar aquell pensament de santa Teresa de Jesús: «pregar és romandre moltes vegades sols davant d'aquell qui sabem que ens estima.» És diferent estar sol que sentir-se sol, fins i tot sense fer res, però mantenir-se en silenci, practicant la pregària, la meditació, la lectura espiritual. Quantes famílies no m'han dit que en el temps del confinament han tornat a resar el rosari! Practico el silenci, la meditació, la lectura espiritual? Si tenim aquest fonament ben col·locat, la resta no serà difícil i no costarà.

Segon, en tot moment, pensar més en el que els altres han de menester de mi que no pas el que haig de menester jo dels altres. Sempre puc oferir una trucada, escolta, companyia telefònica, un missatge de whatsapp, i per sobre de tot bon humor, bons consells, bones paraules, comprensió, simpatia, amistat. «Que tothom us conegui com a gent de bon tracte» (Fl 4,5; Tt 3,2) recordava l'apòstol Pau als filipencs, mentre sofria la pressió repressiva de Roma.

Tercer, cal programar la jornada, tenir un motiu per llevar-se cada dia: lectura, treball, escoltar bona música, practicar exercici i esport, escriure, pregària, alimentar-se bé. Pot ser un temps per a posar ordre en la pròpia vida, aprofitem-ho.

Quart, caldrà descobrir noves aficions o desempolsar-ne d'antigues, que guardàvem per a més endavant. El temps s'ha de prendre com un regal diví, aprofitem-lo; un dia ja no hi serà. *Serva ordinem et ordo servabit te*, deien els antics; conserva l'ordre i l'ordre et servirà a tu.

Cinquè, si tenim el dia endreçat, aleshores cal programar la setmana, perquè hi ha un temps per a cada cosa. El diumenge és el dia del Senyor, per començar; com deien els màrtirs, «sense diumenge no sóc jo, no sóc ningú!» Caldrà mirar que cada dia mantingui un color diferent de l'altre: en un treballarem més que en un altre, el descans, el lleure, la família, els amics, mirem

de repartir les ocupacions principals en dies distints i la setmana passarà amb més densitat.

Sisè, projectar els propers mesos, per trimestre o per èpoques de l'any: inici de curs fins Nadal, començaments d'any, pasqua i primavera, estiu. Petits o grans projectes per als temps que venen, siguin de confinament o no, es converteixin en una ocasió per a conèixer-nos a nosaltres mateixos. Deia l'oracle de Delfos: «coneix-te tu mateix i coneixeràs Déu.» Per contra, com es podria conèixer Déu sense coneixes a si mateix: el propi cos, la respiració, el glatir del cor? Qui es coneix a si mateix és capaç d'alentir el ritme del batec del cor! Feu-ne l'experiència.

Setè, pensar que tot ho hem de deixar aquí; així doncs, què hi deixarem? Fills, nets, arbres, llibres, obres, pensaments, exemple de vida, de fe i d'esperança.

Vuitè, tenir present que no hi ha una solució màgica, que a fi de comptes, tard o d'hora, tot cansa i que totes les masses piquen. Caldrà temps per avorrir-se, per estar trist, fins per deprimir-se o caure malalt. En cas de dubte o de nit fosca, tornar al punt segon.

Novè, tothom necessita una vàlvula d'escapament, per retrobar-se amb el costat energètic, més fosc o salvatge, per desfogar-se, per descarregar energies sense fer mal a ningú: l'esport, l'exercici, fer un crit, cuidar l'espai propi amb les aficions, les amistats, la família.

Desè i, per damunt de tot, tenir consciència present que Déu m'estima, que m'ha cridat a l'existència perquè visqui en la seva companyia, en la seva comunió i que ell no permetrà que em passi res de mal, que no perdi la fe, ni l'esperança, ni la caritat (1Co 13,13). Per això convé que li demani en tot moment que no permeti que em separi mai d'ell, ni de la seva presència, inspiració i amor.

De fet, tots tenim una o altra experiència de Déu, del déu que sigui. Fins i tot ara, en començar l'any, una editorial ha tret una col·lecció de fascicles sobre les creences en els déus nòrdics: Odín, Thor o Loki, que la Marvel ha popularitzat. Vaja, jo et recomano, estimat lector, que t'acostis a aquell que realment pot donar resposta a les teves preguntes i inquietuds més profundes. Descobrir-lo i experimentar-lo pot ser el més gran tresor (Mt 6,21) que hom pugui desitjar.

